

اتفاق خوب در راه شفاف‌سازی تخصیص بودجه‌ی کمیته‌ی ملی المپیک

شاخص‌های پولساز!

یکی از دعواهای همیشگی بین فدراسیون‌های ورزشی و کمیته‌ی ملی المپیک، بحث بودجه‌ی دریافتی آنهاست. بودجه‌ای که هرساله مازاد بر دریافتی‌های آنها از وزارت ورزش پرداخت می‌شود و قرار است کمک‌هزینه‌هایی باشد برای رشته‌هایی که می‌توانند در بازی‌های المپیک و بازی‌های آسیایی، برای ایران مدال‌آوری کنند.

در این میان، هر ساله و در فواصل مختلف که مسئولان کمیته بودجه‌ی اختصاص‌یافته به فدراسیون‌های مختلف را واریز می‌کنند، شاهد اعتراض برخی فدراسیون‌ها نسبت به رقم دریافتی‌شان هستیم. رقمی که تجربه نشان داده است هرچقدر هم که باشد، بالاخره هستند برخی روسایی که نسبت به آن اعتراض داشته باشند و مبلغ بیشتری را طلب کنند.

کمیته‌ی ملی المپیک طی سال‌های گذشته همواره اهمیت، جایگاه و میزبان شانس رشته‌ها در کسب مدال در رویدادهای مهم را در تخصیص بودجه مد نظر قرار داده، اما هیچگاه دستورالعمل شفاف و واضحی برای آن نداشته است. اتفاقی که همیشه یکی از عوامل اصلی ایجاد همین اعتراض‌ها است.

این عامل اعتراض حالا دیگر رفته‌رفته از بین خواهد رفت. با آیین‌نامه و دستورالعمل مفصل و دقیقی که کمیته‌ی ملی المپیک از تابستان ۹۹ ابلاغ و اجرای آن را آغاز کرده است، دیگر همه‌ی فدراسیون‌ها و حتی رسانه‌ها به‌طور دقیق می‌دانند چه فاکتورهایی در بودجه‌ی فدراسیون‌ها موثر است و می‌توانند به طور دقیق امتیازهای کسب شده‌ی هر فدراسیون را تعیین و بودجه‌ی اختصاص یافته را محاسبه کنند.

در آیین‌نامه‌ای که در آن، شاخص‌های توزیع اعتبارات فدراسیون‌های ورزشی تعیین شده، به مواردی نظیر مدال‌آوری، اعزام‌های بین‌المللی، بودن جزو رشته‌های پایه یا مدال‌آور و ده‌ها عامل دیگر تاثیرگذار است.

در این میان، مواردی نظیر مدال المپیک و بازی‌های آسیایی، کسب سهمیه و شانس کسب سهمیه‌ی المپیک، جزو شاخص‌های پر امتیاز به حساب می‌آید که می‌تواند بودجه‌ی بهتری را نصیب فدراسیون‌ها کند.

در این میان البته شاخص‌های منفی و کسر امتیاز هم دیده شده است که این آیین‌نامه را دقیق‌تر و عادلانه‌تر می‌کند. به‌عنوان مثال، مثبت شدن آزمایش دوپینگ، عدم حمایت از ورزش زنان و ایجاد محرومیت، همگی از مواردی هستند که باعث کاهش امتیاز و درنتیجه کاهش بودجه‌ی فدراسیون‌ها می‌شوند.

تعداد نفرات درگیر این رشته‌ها در رویدادهای بین‌المللی هم جزو مواردی است که می‌تواند در این بودجه تاثیر بگذارد. به‌عنوان مثال، رشته‌ای که تنها دو، سه ورزشکار دارای شانس موفقیت در بازی‌های آسیایی یا المپیک دارد، با رشته‌ای که ده، پانزده ورزشکار دارد، متفاوت است و به‌طور قطع باید بودجه‌ی کمتری هم بگیرد.

درمجموع، تعیین و اعلام عمومی این شاخص‌ها توسط مرکز نظارت بر فدراسیون‌های کمیته و با تصویب هیات اجرایی تبیین شده، می‌تواند پروسه‌ی تخصیص بودجه به فدراسیون‌ها را تا بیشترین حد ممکن شفاف کند و اعتراض‌های همیشگی را از بین ببرد.

در این میان البته باید دید آیا برخی نهادهای ورزشی که هیچگاه در المپیک و بازی‌های آسیایی حاضر نیستند و گاهی حتی فعالیت خاصی هم ندارند، باز هم شامل دریافت بودجه می‌شوند و مثل همیشه رقم‌هایی ولو اندک را دریافت می‌کنند یا خیر؟